

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 18.

Tiende Session.

9de Møde.

Torsdagen den 14de Octbr.

(Fortsat.)

Buchwald (fortsat): Det berøer nu paa Supplicanten, om han vil svare skriftlig eller ikke; finder han sig i nogle Punkter ikke tilfreds med de afgivne Erklæringer, eller tager han Anstød af een eller anden Ubetydelighed deri, saa svares der vistnok skriftlig, enten af ham selv eller af hans Hjælper og Hjælpershjælper; thi der er jo nok af Skrivere og Medhjælpere ved en saadan Leilighed, og Svaret kan da let faae et saadant Anstrøg, at Ministeriet, deels for ikke at træde Retfærdigheden mod dem, der have afgivet Erklæringerne, for nær, deels ogsaa for Sagens Skyld og i det Offentliges Interesse, seer sig nødsaget til at tilbagevende den fra Ansøgeren modtagne Replik til videre Bearbejdelse og yderligere Erklærings Afgivelse. Imidlertid er det da ikke nok at skrive et Indlæg og afgive en Erklæring, nei, der skal muligvis skaffes mangfoldige Oplysninger tilveie; der kan blive Spørgsmaal om Thingsvidners Dptagelse og Vidners Afhørelse, der kan blive Spørgsmaal om Skrivemaadens Bessaffenhed, om Injuriesager, der kan ogsaa blive Tale om beneficium processus gratuiti for den Embedsmand eller de Autoriteter, der have maattet afgive Erklæringerne, og ligeledes for den private Mand, dersom Ansøgeren troer sig forurettet. Paa denne Maade vil der skee et uendeligt Ophold. Men omstøder har da Ansøgningen efter dens mange Vandringer naaet Ministeriet og faaer der den Afgjørelse, at den

ikke kan bevilges. Der kan da meget let opstaae en Masse Illialfager af meget forskjellig og undertiden bitter Natur, og uden at jeg kan indsee, at det er til nogensomhelst Nytte. I min mangeaarige Embedstid har jeg mangfoldige Gange, ja som oftest, leveret Ansøgerne deres petita tilbage, naar de ønskede det, med Paategning af min Erklæring. Det har jeg gjort som Embedsmand, og det er heller ikke for Embedsmændenes Skyld, jeg her taler, thi jeg veed, at en Embedsmand, især en juridisk Embedsmand, maa være beredt paa, ved ethvert Foretagende, ved ethvert Ord, han siger eller lader nedskrive, at underkastes Kritik eller at drages til Ansvar derfor. Dette er nu engang saa, det ligger i disse Stillingers Natur, men Erklæringerne komme jo ikke fra Embedsmændene alene, de komme ogsaa fra de mangfoldige Mænd, der ere Medlemmer af de communale Bestyrelser, og som kunne have en fra Embedsmændens forskjellig Mening. Disse private Mænds Dittringer skulle jo efter Forslaget ligesaa vel drages frem for Offentligheden; men private Mænd ere dog i Almindelighed ikke saaledes beredte paa, at alle deres Handlinger og ethvert af deres Ord skulle veies og juridisk bevises. Jeg troer derfor, at denne Lov snarere vil give Anledning til en uhyggelig Stemning og et ofte usfordrageligt Forhold mellem Indvaanerne i Kommunen, end medføre nogen Ubehagelighed for Embedsmændene. Man vil, saaledes som den ærede Taler, der nys satte sig, sagde, aabne Veien for en administrativ Procedure; thi saalænge der i § 1 staaer, hvad ogsaa den samme ærede Taler omtalte, at Klageren eller Ansøgeren skal have Ret til at yttre sig skriftlig over de indkomne Erklæringer, kan det ikke undgaaes, at